

er lettere at neddæmpe »bulls«, der kommer af sig selv, end det er at gøre »bears« til »sheep« og »sheep« til »bulls«.

Hen mod slutningen må forfatteren åbenbart have følt et stærkt behov for at slå sig løs. Han har været dristig nok til at summere sin hypotese i en parafrase over det berømte afsnit i »Alice in Wonderland« om hvalrossen og tømmermanden, der bl. a. har følgende strofer:

»The time has come«, the Walrus said
 »To talk of many things:
 Of shoes and ships and sealing-wax
 Of cabbages — and kings —«

Copelands forsøg er dog ikke faldet helt så charmerende ud. Her er en prøve:

»The time has come«, the Walrus said,
 »To talk about inflation.
 If all the cash outside the banks
                                   is cash in circulation
 Do you suppose that moneyflows
                                   increase as cash increases«.

»I wonder«, said the Carpenter,
 »let's take this thing to pieces«.
 Versene fylder hele 3 sider.

Som en sammenfattende vurdering af bogen må det konstateres, at der ikke er tale om et betydeligt teoretisk bidrag, men noget der er ligeså godt — om ikke bedre. Copeland kender teorierne, men er ikke tilfreds med eventuel logisk konsistens. Han vil se, hvad der sker i mekanismen og påtager sig det kæmpearbejde at skille den ad. Mottoet på bogen er da også et citat fra Arkimedes, der taler om størrelser, som »... should not be left wandering about through failure to discuss them ...«. Vi får disskeret betalingsstrømmene i U.S.A. i 1936—42 og ser, *hvordan* forløbet har været. Spørgsmålet om, *hvorfor* det er gået, som det gik, besvares ikke — og det ville vel også være for meget at forlange, men det må være dette sidste problem, man må stille henimod: hvorfor optræder visse sektorer som »bulls« i en periode, som »sheep« i en anden og »bears« i en tredje? Hvor er de strategisk vigtige sektorer, der skal påvirkes af den økonomiske politik? Det må imidlertid understreges, at forløbet må kendes, før forklaringerne kommer — en selvfølge, der ikke altid opfyldes.

Bortset fra den større forståelse af den økonomiske mekanisme, som bogen giver, må det fremhæves, at den må være en uvurderlig vejledning for dem, der beskæftiger sig med tilrettelæggelse af pengestatistik — vor egen hører jo efterhånden snart til de underudviklede.

Wesley Mitchel skal have sagt, at denne nye analysemetode af betalingsstrømmene måske bliver ligeså populær blandt økonomer i den kommende generation som nationalproduktanalysen er det blandt økonomer i denne. Det ville være rimeligt, om denne udvikling fandt sted. Nationalproduktanalysen retter ensidig interessen mod realsiden, mens det nye system kan tilgode-se både penge- og realsiden — et synspunkt der ligger i ligeså nær kontakt med den seneste udvikling som nationalproduktanalysen med 30'ernes problemstilling.

Erik Hoffmeyer.

Richard Goode: The Corporation Income Tax.
 John Wiley & Sons. New York 1951. 242 sider. Pris: \$ 3.

Forfatteren lægger vægten på en behandling af de økonomiske virkninger af aktieselskabsskatter, medens politiske og navnlig tekniske problemer kun bliver omtalt mere periferisk. Som fremmed savner man en redegørelse for, hvorledes skatterne nærmere bliver beregnet. Det hænger vist sammen med, at beskatningen i U.S.A. er nogenlunde proportional, og beregningen derfor savner det jungleagtige præg af indviklethed, som karakteriserer dansk skattelovgivning på dette område. På dette punkt er der godt håb om, at vi vil nå frem til en forenkling.

Det virker overraskende at erfare, at aktieselskabsskatter indbragte mere end personlige indkomstskatter i U.S.A. helt op til 1939 bortset fra et par år under krisen i 30'erne.

Påstanden om, at aktieselskabsbeskatning betyder dobbeltbeskatning, er i og for sig lettere at afvise ud fra amerikanske end ud fra danske regler, fordi man i U.S.A. beskatter ikke-udloddet overskud væsentlig hårdere end overskud, der udloddes som udbytte. Begrundelsen er, at der ellers er mulighed for at opsamle store formuer, uden at den tilsvarende indtægt bliver beskattet.

er lettere at neddæmpe »bulls«, der kommer af sig selv, end det er at gøre »bears« til »sheep« og »sheep« til »bulls«.

Hen mod slutningen må forfatteren åbenbart have følt et stærkt behov for at slå sig løs. Han har været dristig nok til at summere sin hypotese i en parafrase over det berømte afsnit i »Alice in Wonderland« om hvalrossen og tømmermanden, der bl. a. har følgende strofer:

»The time has come«, the Walrus said
 »To talk of many things:
 Of shoes and ships and sealing-wax
 Of cabbages — and kings —«

Copelands forsøg er dog ikke faldet helt så charmerende ud. Her er en prøve:

»The time has come«, the Walrus said,
 »To talk about inflation.
 If all the cash outside the banks
                                   is cash in circulation
 Do you suppose that moneyflows
                                   increase as cash increases«.

»I wonder«, said the Carpenter,
 »let's take this thing to pieces«.
 Versene fylder hele 3 sider.

Som en sammenfattende vurdering af bogen må det konstateres, at der ikke er tale om et betydeligt teoretisk bidrag, men noget der er ligeså godt — om ikke bedre. Copeland kender teorierne, men er ikke tilfreds med eventuel logisk konsistens. Han vil se, hvad der sker i mekanismen og påtager sig det kæmpearbejde at skille den ad. Mottoet på bogen er da også et citat fra Arkimedes, der taler om størrelser, som »... should not be left wandering about through failure to discuss them ...«. Vi får disskeret betalingsstrømmene i U.S.A. i 1936—42 og ser, *hvordan* forløbet har været. Spørgsmålet om, *hvorfor* det er gået, som det gik, besvares ikke — og det ville vel også være for meget at forlange, men det må være dette sidste problem, man må stille henimod: hvorfor optræder visse sektorer som »bulls« i en periode, som »sheep« i en anden og »bears« i en tredje? Hvor er de strategisk vigtige sektorer, der skal påvirkes af den økonomiske politik? Det må imidlertid understreges, at forløbet må kendes, før forklaringerne kommer — en selvfølge, der ikke altid opfyldes.

Bortset fra den større forståelse af den økonomiske mekanisme, som bogen giver, må det fremhæves, at den må være en uvurderlig vejledning for dem, der beskæftiger sig med tilrettelæggelse af pengestatistik — vor egen hører jo efterhånden snart til de underudviklede.

Wesley Mitchel skal have sagt, at denne nye analysemetode af betalingsstrømmene måske bliver ligeså populær blandt økonomer i den kommende generation som nationalproduktanalysen er det blandt økonomer i denne. Det ville være rimeligt, om denne udvikling fandt sted. Nationalproduktanalysen retter ensidig interessen mod realsiden, mens det nye system kan tilgode-se både penge- og realsiden — et synspunkt der ligger i ligeså nær kontakt med den seneste udvikling som nationalproduktanalysen med 30'ernes problemstilling.

Erik Hoffmeyer.

Richard Goode: The Corporation Income Tax.
 John Wiley & Sons. New York 1951. 242 sider. Pris: \$ 3.

Forfatteren lægger vægten på en behandling af de økonomiske virkninger af aktieselskabs-skatte, medens politiske og navnlig tekniske problemer kun bliver omtalt mere periferisk. Som fremmed savner man en redegørelse for, hvorledes skatterne nærmere bliver beregnet. Det hænger vist sammen med, at beskatningen i U.S.A. er nogenlunde proportional, og beregningen derfor savner det jungleagtige præg af udviklethed, som karakteriserer dansk skattelovgivning på dette område. På dette punkt er der godt håb om, at vi vil nå frem til en forenkling.

Det virker overraskende at erfare, at aktieselskabsskatte indbragte mere end personlige indkomstskatte i U.S.A. helt op til 1939 bortset fra et par år under krisen i 30'erne.

Påstanden om, at aktieselskabsbeskatning betyder dobbeltbeskatning, er i og for sig lettere at afvise ud fra amerikanske end ud fra danske regler, fordi man i U.S.A. beskatter ikke-udloddet overskud væsentlig hårdere end overskud, der udloddes som udbytte. Begrundelsen er, at der ellers er mulighed for at opsamle store formuer, uden at den tilsvarende indtægt bliver beskattet.

For at fremme opsparingen giver vi her i landet nedsættelse for den del af selskabernes overskud, der opspares i selskaberne. Det bliver her lettere at fremhæve et dobbeltbeskatningssynspunkt for det udbetalte udbytte, medens man er tilbøjelig til at overse, at man efter dansk lovgivning underbeskatter ikke-udloddet overskud på en måde, der måske ikke er helt rimelig set i forhold til den beskatning, andre former for indtægt er undergivet. Dette forhold bliver så meget mere grelt, som vi ikke har beskatning af kapitalgevinster i modsætning til U.S.A., hvor kapitalgevinster i væsentlig omfang bliver beskattet.

Det er jo ikke al udloddet udbytte, som går til forbrug, og det er et spørgsmål, om det ikke ville give mere friskhed og initiativ, hvis fornyelsen mere end nu skete gennem nye foretagender end gennem knopskydning på de gamle. De danske beskatningsregler trænger vist også til at blive overvejet ud fra dette synspunkt.

Forfatteren afviser dobbeltbeskatningssynspunktet med en henvisning til, at aktieselskaber i sin moderne form er en legal og økonomisk enhed, sådan at det ikke kan hjælpe at identificere selskabet med dets aktionærer. Han påpeger, at dette naturligvis mere gælder de store børsnoterede selskaber end de små familieaktieselskaber. I det store selskab er forbindelsen mellem selskabet og aktionæren ringe. Magten ligger langt mere hos direktionen og bestyrelse end hos aktionærene. Forskellen mellem interessentskabet og familieaktieselskabet med få aktionærer er derimod ringe. I England beskatter eller har man også beskattet familieaktieselskaberne efter de regler, der gælder for interessentskaber. Forfatteren diskuterer mulighederne for at følge en lignende fremgangsmåde enten sådan, at det bliver frivilligt, om selskabet vil beskattes på den ene eller den anden måde, eller sådan, at overskudet i visse selskaber altid skulle beskattes personligt hos aktionærene. Det vil altid være vanskeligt at skelne mellem, hvilke selskaber, der så skulle beskattes på den ene måde, og hvilke, på den anden måde. Når man vælger at drive sin virksomhed under aktieselskabsform med begrænset ansvar, er det også rimeligt, at man beskattes som aktieselskab. Ud fra disse to synspunkter fraråder forfatteren at beskatte familieaktieselskaberne på samme måde som interessentskaber.

»The fact that business is done in the corporate form, despite special corporation taxes, is a clear indication that the charter is worth something.«

Hovedafsnittet i bogen er en diskussion over aktieselskabsskatternes virkning eller indflydelse på priser og lønninger, indkomst og formuefordelingen, opsparing og forbrug, investering samt nationalindkomst og beskæftigelse. Analysen er meget indgående, og der anvendes statistik i vid udstrækning. Man har ved læsningen en fornemmelse af, at de statistiske oplysninger bruges lidt mere, end materialet egentlig kan svare til. De konklusioner, der nås, bliver ret vage, og anderledes kan det vist ikke være. Alligevel er gennemgangen både tankevækkende og interessant.

Et interessant kapitel handler om, hvorledes man skal måle den skattepligtige indkomst. Dette afsnit hører måske snarere hjemme i et større værk om bestemmelsen af den skattepligtige indkomst, men det indeholder mange interessante synspunkter, som er aktuelle under den skattediskussion, vi står midt i her i landet. Her i landet beregnes afskrivninger på grundlag af anskaffelsesprisen, men der har været stærke kræfter i bevægelse for at få genanskaffelsesprincippet lagt til grund. Årsagen er den faldende pengeværdi, som medfører, at en maskine altid koster mere, når den skal fornyes, end den oprindelige maskine kostede. Forfatteren påviser ret overbevisende, at genanskaffelsesprincippet blot ville medføre større ulighed. Ejere af realgoder er altid bedre stillet under faldende pengeværdi end ejere af fordringer. En mand, der har købt sit anlæg under lave priser, er bedre stillet end hans yngre konkurrent, der har måttet købe til højere priser. Genanskaffelsesprincippet ville blot forøge uligheden. Dertil kommer, at genanskaffelsesprincippet ville forøge konjunktursvingningerne.

I U.S.A. har man haft aktieselskabsskat til unionen fra 1909, medens man først gennemførte en progressiv indkomstbeskatning fra 1913. Forfatteren konkludere med at sige, at aktieselskabsskatten ikke er nogen fuldkommen skat, men han mener, den næst efter indkomsts-katten er den bedste af de skatter, man anvender i U.S.A., og at den fortjener en fremtrædende plads såvel i unionens som i de enkelte staters skattesystem.

V. Vinge Madsen